

“ಅಮ್ಮಾ ವಳ್ಳಿ ಕಲಿತು ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಕ್ಕರೆ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು
ವಾಪಸ್ಸು ಪಡೆಯುತ್ತೀರಾ? ಬೇಡ, ಬೇಡ, ವಾಪಸ್ಸು ಬಂದರೆ
ನಿಮಗೆ ನಾಚಿಕೆಗೇಡಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಹಣದಿಂದ ವಳ್ಳಿಯ ಮದುವೆ
ನಡೆಸಬೇಕು. ಅವಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳಿಸಬೇಡಿ, ಅಮ್ಮಾ ಅವಳ
ಓದಿಗೆ ನಾನು ಹಣ ಕಳಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಕಳಿಸುತ್ತಿರುವುದಾಗಿ
ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಬೇಡಿ.

ರೈಲುಗಳು ಹೋಗುವುದನ್ನು ಕಾಣುವಾಗ ನನಗೆ ಅಳು ಬರುತ್ತದೆ.
ನಾನು ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದೇನೆ ಎಂದಲ್ಲವೇ ನೀವು ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ
ಹೇಳಿಕೊಂಡಿರುವುದು! ಅದು ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದು ಬಿಡಲಿ. ನಿಜ,
ನನಗೆ ನಾನೇ ಕಾಣೆಯಾಗಿದ್ದೇನೆ, ಅಮ್ಮಾ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಮಾರಿದಂತೆ
ನಾನೂ ನನ್ನನ್ನು ಮಾರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಮತ್ತೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಏನಿದೆ ಅಂಥ
ವ್ಯತ್ಯಾಸ?

ಅಮ್ಮಾ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ತಲೆಮುಡಿಯ ಘಮಲು
ತೇಲಿ ಬರುತ್ತದೆ, ಆಗ ನಾನು ನಿಡಿದಾಗಿ ಉಸಿರೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

ಇಗೋ ದೊಡ್ಡಮ್ಮ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವಾನಾದರೂ ಹಿಂಸಕ
ಬಂದಿರಬಹುದು ಅಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ. ಓ... ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದು
ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಬರುವಂತಿದ್ದರೆ! ಹೇಳಿ ಬರೆಸುವುದಕ್ಕಾದರೂ
ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಹಿಂದಿಗರು,
ಮರಾಠಿಗರು. ನಾನೂ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂದಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದಂತೆ
ಇಂಡಿಯಾದವರ ಭಾಷೆ. ಎಲ್ಲಿದೆ ಅಮ್ಮಾ ಈ ಇಂಡಿಯಾ? ಓ,
ಮತ್ತೆ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಇನ್ನೀಗ ಒದೆತ ಅಷ್ಟೇ. ನಮ್ಮ ಊರು
ಯಾವುದಮ್ಮಾ? ಎಂದಾದರೂ ನಾವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರ
ಬಹುದೇ? ಇಂಡಿಯಾ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯಂತೆ ಕಣಮ್ಮಾ ಆ
ತಾಯಿಯೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಮಾರಿಕೊಂಡಿರಬಹುದೇ?

ಹ್ಲಾ, ಹ್ಲಾ, ವರೇನ್, ವರೇನ್, ಆ ರಹೀ ಹುಂ ಬಡೀ ಮಾ!
(ಕಬ್ ಮರೇಗೀ ತೂ?)*

*ಸರಿ, ಸರಿ, ನಾನು ಬರ್ತಾ ಇದ್ದೀನಿ ದೊಡ್ಡಮ್ಮಾ!
(ಯಾವಾಗೇ ನೀ ಸಾಯೋದು?)

ಕೃತಿ: ಮರೆತಿಟ್ಟ ವಸ್ತುಗಳು

ಮಲಯಾಳಂ ಮೂಲ: ಸಚ್ಚಿದಾನಂದನ್

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ: ತೇರ್‌ಳಿ ಎನ್. ಶೇಖರ್

ಕಲೆ: ಕಲ್ಲೇಶ್ ಕುಂಬಾರ್

